

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XXII. Definitio & malitia acediæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

test intelligi David maledixisse montibus Gelboe, ut legitur 2. Reg. 1. scilicet propter eadem rebus irrationalibus, in quantum sunt creaturae Dei, est peccatum blasphemie. Denique maledicere eis secundum se consideratis (quomodo rustici maledicunt vaccis v. g. vel instrumentis laboris sui) est otiosum & vanum. Et per consequens illicitum. Non tamen mortale: quia non magis mortale est ipsis v. g. mortem optare, quam inferre. Optare verò ut eas diabolus auferat, verbum & desiderium est purè otiosum & vanum; idedque secundum se præcisè non habet nisi malitiam verbi & desiderii otiosi.

230 Porro ex iis quæ S. Doctor dixit supra n. 228, conficitur, posse esse licitum maledicere diei, quæ quis natus est, vel conjugatus, non ratione sui, sed ratione mali quod illo die accidit, ita ut non optetur diem illum non fuisse simpliciter, sed non fuisse causam mali, abstrahendo ab ordinatione vel permissione divina. Sic enim Job maledixit diei natiuitatis suæ, sicut & Hieremias, cum dixit e. 20. *Maledicta dies in qua natus sum*; ut scilicet tanta mala viderem, & tantum excidium annuntiare deberem populo meo. Quod profectò dixit non spectatis omnibus, sed abstrahendo ab ordinatione divina, solumque considerando naturalia bona, vel supernaturalia gratiæ & gloriæ, quæ populus per malorum illorum tolerantiam potuit promereri. Denique solum id Propheta dixit ad exprimendum sensum naturæ, calamitates illas patientis, quæ abstrahendo à bonis supernaturalibus alterius vite, solumque spectatis naturalibus vite præsentis, dicat melius esse non nasci, quam ad tantas misérias nasci. Ita Sylvius, Binsfeldius, &c.

CAPUT XXII.

Definitio & malitia acedia.

231 **A**cedia dupliciter sumitur. Primò generaliter pro quocumque animi languore, & fastidio quo fit ut refugiat quis spirituale bonum quod est in exercitio singularum virtutum, ob ejus difficultatem. Et sic non pertinet ad aliquod vitium speciale (inquit S. Thomas 2. 2. q. 35. a. 2.) sed ad omnia vitia; speciemque sumit pro specifica eorum diversitate. Secundò specialiter pro vitio inter capitalia septimo: & sic definitur tristitia de bono divino seu divinitus præcepto, ita aggravans animum hominis, ut nihil ei agere libeat, sed si quid agat, illibenter agat. Prior pars definitionis sumitur ex S. Thoma loco citato a. 3. ad 2. ubi dicit, quòd *acedia non est recessus à quocumque spirituali bono, si quis enim contristetur, de hoc quòd aliquis cogit enim implere opera virtutum, quæ facere non tenetur, non est peccatum acedia; sed à bono divino, cui oportet mentè adharere ex necessitate, seu præcepto.* Posterior definitionis pars sumitur ex S. Damasceno l. 2. de fid. orthodox. c. 14. dicente quòd

acedia est quadam tristitia aggravans, quæ scilicet ita deprimit animum hominis, ut nihil ei agere libeat.

Acedia ut sic non solum est peccatum speciale, sed & mortale ex genere suo, oppositum charitati. Nam, uti S. Thomas ait ibidem in corp. proprius effectus charitatis est gaudium de Deo. *Acedia autem est tristitia de bono spirituali, in quantum est bonum divinum. Unde secundum suum genus acedia est peccatum mortale.*

Sed considerandum est in omnibus peccatis, quæ sunt secundum suum genus mortalia, quòd non sunt mortalia, nisi quando suam perfectionem consequuntur; est enim consummatio peccati in consensu rationis: loquimur enim nunc de peccato humano, quòd in actu humano consistit, cuius principium est ratio. Unde si sit inchoatio peccati in sola sensualitate, & non pertingat usque ad consensum rationis, propter imperfectionem actus est peccatum veniale; sicut in genere adulterii concupiscentia, quæ consistit in sola sensualitate, non in voluntate plene, sed semiplene dumtaxat consentiente, est peccatum veniale (quale non esset, si voluntas nullo modo consentiret, ne imperfectè quidem: quia, ut Augustinus dicit in lib. de duab. animab. c. 10. *non nisi voluntate peccatur.* Et l. 1. Retract. c. 13. *peccatum nullo modo est peccatum, si non sit voluntarium.* Et l. 1. de Civit. c. 25. *concupiscentialis inobedientia... absque culpa est in corpore non consentientis*) si tamen pervenitur usque ad consensum rationis, est peccatum mortale: ita etiam & motus acedia in sola sensualitate quandoque est propter repugnantiam carnis ad spiritum; & tunc est peccatum veniale. Quandoque verò contingit usque ad rationem; quæ consentit in fugam & deestimationem boni divini, carne contra spiritum omnino, id est plene prævalente; & tunc manifestum est quòd *acedia est peccatum mortale.* Gravitas namque ipsius manifesta est ex magnitudine plurimorum præceptorum, quæ per eam violantur. Primò namque violatur primum & maximum mandatum diligendi Deum ex toto corde, tota anima, tota virtute. 2.º præceptum quòd quisque iubetur delectari in Domino Deo suo. 3.º præceptum desiderandi Deum suum. 4.º præceptum operandi salutem suam in timore & tremore. 5.º præceptum omni tempore vigilandi & orandi. 6.º præceptum in via mandatorum jugiter progrediendi, justitiamque esuriendi & sitiendi, &c. Quæ omnia ex Scriptura & Patribus elegantè deducta videri possunt apud Merbesium in Summa Christi. p. 1. q. 14. Et Natalem Alexandrum Theol. Dogm. & Mor. to. 8. l. 3. c. 12. a. 11.

CAPUT XXIII.

Acedia filia sex.

AS. Gregorio l. 31. Moral. c. 17. nuntiantur sequentes: *Malitia, rancor, pullanimitas, desperatio, torpor circa præcepta,*